

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

13. Aarg. Nr. 24.

Den 15. Septbr. 1864.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltjøstød den 4de Juni 1864.

(Fortsat fra Side 357.)

(Fra „Deseret News.“)

Herren havde ikke talet til Jordens Beboere i en lang Tid indtil han talede til Joseph Smith, overdrog ham de Plader, hvorpaa Mormons Bog var indgraven og gav ham Uriim og Tumnim til at oversætte en Deel af dem; han paalagde ham at lade denne Bog trykke, hvilket han ogsaa gjorde og sendte den ud i Verden overeensstemmende med Herrens Ord. Herren sagde til ham: „Gjenopret mine Skikke og bring mine Løve frem, hvilke have været tilfidesatte af dem, der have bekjendt, at de vare mine Hellige, opret mine Anordninger og sig Menneftene, at de maae iagttage dem. Gaa og see om Noget vil troe dit Vidnesbyrd.“ Han gik, prædikede for sin Faders Huus og sine Naboer, og der hengik fire eller fem Aar, førend han fik de sex Medlemmer, som udgjorde Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, da den først blev organiseret den 6te April 1830. Det var en

langsom Forretning, men tilsidst organiserede han Kirken; thi Herren havde givet ham det Aaronske Præstedomme, ved hvilket denne Gjerning først udførtes. Efterat han havde modtaget det Melchisedekiske Præstedomme, blev Kirken mere fuldkomment organiseret, og Flere og Flere troede Budstabet. Nu og da troede et Individ derpaa og sølte sig tilbøielig til at gaae og fortælle sine Venner, hvad Herren havde aabenbaret ham. Herren udsendte dem samt lovede at drage Omsorg for dem, og saaledes blev Kundskaben om dette Værk fra en liden Begyndelse udstrakt til hele Jorden.

Jeg har ofte tænkt over, hvor dum Djævelen er uagtet al sin List; alligevel er han mere en Gentleman end Mange af hans Tilhængere. Han udviste ikke megen Viisdom, da han søgte at bevirke Frelserens Død. Ibet han forsøgte at forstyrre det Rige, som Jesus var kommen

for at oprette, valgte han en Fremgangsmaade dertil, som just befordrede dets Fremgang. Saaledes var det ogsaa med Joseph Smith. Djævelen og hans Tilhængere tænkte, at dersom de blot kunde faae ødelagt ham, da vilde det System, han havde lagt Grundvolden til, sønderbrydes og falde for aldrig meer at oprejses; men det er oien synligt for Alle, at siden Josephs Død har det floreret og er gaaet frem med langt større Kraft end nogen sinde forhen; thi hvor der er et Testament, der maa ogsaa være Død, da det først træder i Kraft efter Udstædrens Død.

Joseph var virkelig sendt af Gud. Vil Herren forsvare de Lærdomme, hvilke han indførte i Verden formedelsk hiin Prophet? Gjør han saaledes nu? Ja, han gjør. Propheten Joseph Smiths Forudsigelser ere blevne bogstavelig opfyldte, ligesaavel som Propheternes og Apostlernes fra forrige Generationer. Joseph Smith sagde Jordens Nationer, hvad deres Dom vilde blive, medmindre de ophorte at stride mod Guds Rige og de forsagede deres egne Systemer, eller med andre Ord, de Brønde, som de selv havde udhugget, men hvilke ikke holde Vand, — og de derimod begyndte at holde sig til Herren. Vi see, at Guds Rige er oprettet; vil Herren forsvare det?

Antag nu, at de Forenede Stater skulde sende Besuldmægtigede til Mexico for at underhandle med Regjeringen, og Autoriteterne der skulde ansee dem for Bedragere, lade dem pidste og kaste dem ud, hvilke Forholdsregler vilde da de Forenede Staters Regjering tage? Den vilde erklære Mexico Krig for at haandhæve Nationens Ære. Tænk I ikke, at Herren vil tugte dem, som have dræbt hans Prophet, foragtet hans Budstæb samt slaaet og udkastet hans Tjenere. Han er nu isærd med og vil vedblive at tugte

dem, indtil han bliver tilfredsstillet, og de ophøre at gjøre Oprør mod ham og hans Regjering paa Jorden.

Skulle vi ringeagte hans Løve og træde dem under Fodder? Det er bedre for os at iagttage alle hans Løve, Forskrifter, Befalinger og Anordninger; det er bedre for os at leve saaledes, at vi kunde befindes styldfrie. Dette er mit Raad til de Sidste-Dages Hellige.

Der kan siges Meget om hvad der er vor Pligt, men det Hele kan indbefattes i disse Ord: Lev saaledes, at Aabenbaringens Aand kan være hos enhver Mand og Kvinde, og den vil lede Eder til Sandhed og Hellighed. Da vilde der ikke være nogen Riv, ingen Trætte, ingen Gaaen irette med hverandre, og der vilde være meget lidet at gjøre for Høiraadene. De, der leve for Sandhed og Hellighed, have Ret til at nyde Jesu Christi Aabenbaringer. Vi kjende Guds Præstedomme, som han har sat iblandt sit Folk, og vi vide, at vi bør iagttage de Raad, der gives os.

Der er bleven bemærket, at vi have sluttet Pagter at gjøre dette og hiint, samt at vi ikke bør tale Ondt om Herren og hans Salvede. Iagttage vi dette? For det meste gjøre vi det. Jeg siger, at med alle deres Usuldkommenheder og Svagheder er der ingen Nation paa Jorden lig Herrens Folk. Findes der nogen Konge eller Regent paa Jorden, som formedelsk sin intellektuelle Overlegenhed kunde samle et Folk fra næsten enhver Nation under Himmelen og sammenbinde dem ved eet Aand og een Religion til at blive af eet Hjerte og eet Sind i saa stor en Grad, som Tilfældet er med dette Folk. Dette er et tilstrækkeligt Beviis, at vi ere Guds Folk — hans Udvalgte, — og hvo ere de Hellige? Alle dem, der troe paa Jesum Christum og holde hans Befalinger, — og hvo kunne blive Hellige? Alle For-

dens Beboere; thi Jesus siger: „Kommer til mig alle Jordens Under og bliver fælske.“

De, som have annammet vor Herres Jesu Christi Religion, saaledes som den er fremstillet i Bibelen og Mormons Bog, — de, som troe paa Propheten Josephs Mission samt have modtaget Manden af det Sidste-Dages Værk, søle ligesom at sige: „Farvel, I mine forrige Samfundsfæller, jeg onsker ikke at have Noget imod mine Brødre i den samme Kirke, thi vi ere Alle Hellige;“ men snart erfare de, at der endnn ere Svagheder og Usuldfømmenheder iblandt dem, som kaldes saaledes. Mænd og Qvinder blive prøvede, tabe Taalmodigheden og tale Dndt om hverandre; men i Almindelighed ere de siden betrovede derfor.

Hvilken jordist Magt kan samle et Folk, saaledes som dette er blevet samlet, og holde de forskjellige Individuer tilsammen, saaledes som Tilfældet har været med Folket her. Det var ikke Joseph, er ei heller Brigham eller Heber, ei Noget af de Tolv, de Halvsjerdfindsthye eller Overpræsterne, som gjøre det, men det er Gud, den Almægtige, der holder dette Folk tilsammen — og ikke nogen anden Magt.

Undertiden vil En eller Anden gaae for at søge efter Guld og Sølv og render hid og did. Om alle Saadanne kan jeg sige, at dersom I ville undersøge deres private Karakter og Liv, ville I uden Undtagelse finde, at de have forsomt deres Bønner og Gudsdyrkelse, ikke betalt deres Tiende osv. indtil de forsagede Herrens Befalinger og indtil Gud aldeles ikke var i deres Tanker, hverken Nat eller Dag, og de gif bort fra os. Naar de tabe den Mand, som dette Folk er i Besiddelse af, da onske de at forlade dette Samfund. Dette beviser, at de ikke ere af os, og at de have tabt Evangeliets Mand, der sammenholder de Hellige. Herren styrer det

saaledes, at der bestandigen er Nok rundt omkring os til at drage saadanne Individer bort, og jeg er glad derfor. Jeg har en Mand til at bringe Affaldet fra mit Bord til Svinene, og han er ligesaa nødvendig i sin Plads som nogen Anden; saaledes ere ogsaa de, der bortføre Stum og Snavs fra vort Samfund, og jeg onsker ikke i mindste Maade at indskrænke dem i Udførelsen af deres Pligt; men skulle vi tillade dem, som hente Levningerne fra Kjøkkenet, ogsaa at komme i Dagligstuen og borttage Maden af Bordet? Naar Herren ikke længere har Brug for dette Affald, vil han tillade, at det bliver bortført af Djævelen og hans Tjenere, men de kunne ikke komme ind i de bedre Bærelser; vi ville bringe det ud, naar vi ere færdige, og da ere Djævelen og hans Tjenere velkomne til det; Gud styrer alle disse Ting. Saalænge et Menneske iagttager Guds Love, behøver det ikke at frygte.

Nutidens Christne sige, at vi have gjenoplivet Oldtidens hedenste Stikke fra den mørke Tidsalder. Vore kristne Venner tage Feil, thi de vare oplyste Tidaldere. Abraham levede paa en Tid, da Verden var meest oplyst, det samme gjorde Noah og Enoch, den syvende fra Abraham. Vi følge de samme Stikke som Enoch og de hellige Fædre, og derfor ere vi betragtede som ufælske for Samfundet. Vi ere ikke optagne i de Ugudeliges Samfund, og vi onsker heller ikke at blive blandede med dem.

En Herre sagde til mig: „Jeg skulde onske at oprette et Billiard og en Skjænkstue i Eders Stad; I maae om kort Tid have saadanne Steder alligevel.“ Maafee vi ville, og maafee ikke; vi skulle see enten Gud den Almægtige eller Djævelen vil regjere iblandt dette Folk. Jeg skal holde saadanne kristelige Indretninger ude af denne Stad saa længe jeg kan.

Nogle onste at udrydde Slaveri og Polygami og oprette Monogami tilligemed berhyggede Huse i ethvert Qvarteer i denne Stad. Dette minder mig om, hvad der er bleven mig fortalt, at Præsidenten for de Forenede Stater sagde til en Herre, som er Prædikant og Medlem af Congressen. Han døde vor Præsident, fordi han ikke vilde odelægge Polygamiet ligesaa vel som Slaveriet. Efterat han paa en veloverlagt Maade havde forelagt Præsidenten den hele Sag og viist ham Nødvendigheden af at odelægge dette Folk, der troede paa Polygami, sagde denne: „Det bringer mig til at tænke paa en liden Omstændighed, som hændte mig i mine yngre Dage. Da jeg engang pløiede et Stykke ny opryddet Jord, kom jeg snart til en stor Træstamme; jeg kunde ikke pløie over den, thi den var for stor, den

var saa tung, at jeg ikke kunde skaffe den bort, og saa vaad, at jeg ikke kunde brænde den; jeg stod og saae paa den samt tænkte over, hvad jeg skulde gjøre, og kom endelig til den Slutning, at jeg skulde pløie rundt omkring den.“ Det seer dog ud, som de søge at pløie rundt omkring Mormonismen. Det er en Sag mellem dem og Herren.

Jeg skulde onste, at de Hellige kunde forstaae, hvad der er af Gud, ligesaa fuldkomment, som jeg gjør; da skulde vi snart see Guds Rige i dets Herlighed og Bælde, ligesom enhver Indskydelse og Magt, der er imod det, vilde fjernes og give Plads for dets Fremstriden; Herren vilde da sende sine Engle hid for at velsigne Eder og vilde selv snart komme for at regjere iblandt sit Folk. Amen.

Tillid til Gud en Hilde til Lykfsalighed.

Det bidrager uendeligt til Nydelsen af Livet, at Mennesket veed, at det er under beskyttende Varetægt af et almægtigt, høiere Væsen, der lytter til dets Begjæringer og er noie bekendt med alle dets Behov samt paa en omhyggelig og virksom Maade tager Deel i dets Velsærd. Mange kunde maafee tænke, at midt i Velstand og Menneskelivets Solstin kan denne Kundskab ikke meget forhøie deres Glæde, som ere i Besiddelse deraf; men midt i Livets Storme, i Farer, i Provelser og Mødgang ere der kun Faa, som ikke vilde erkjende dens Værd. Det er i saadanne Tider, at vi føle, at vi blot ere Mennesker og aldeles udygtige til at overvinde de Vanstueligheder, der omringe og true os, ligesom vi da instinktmæssigen

søge Hjælp fra en høiere Magt, hvilken kan tildele os den Bistand, vi behøve, for at blive befriede fra vore Gjenvordigheder. Naar vi vide, at vi kunne erholde Bistand og blive udfriede fra vore Trængsler, opfyldes Sindet af Glæde; vi bortjage Frygt og hæves over de Provelser, som vi have at stride imod. Vört Liv er da uagtet dets Gjenvordigheder fuldt af Glæder, for hvilke de, der ikke ere i Besiddelse af denne Kundskab, ere aldeles fremmede. Menneskene ere organiserede saaledes, at de behøve at henvende sig til en høiere Magt for at faae Hjælp. Naar vor Natur er ufordærvet, higer den efter Kundskab om, at en saadan Magt eksisterer, paa hvilken vi kunne forlade os, og vi give os ikke tilfreds, inden vi erholde den.

Vor Tilstand i denne Tilværelse er bleven ordnet saaledes, at vor Opmærksomhed tvinges hen paa denne Trang; vi sole, at vi ere afhængige, vor Magt begrændset, og at vi blot kunne tye hen til vor Fader og Gud. Det er fordi de Sidste-Dages Hellige sole dette, at de ere saa mærkværdigt tilfredse og lykkelige midt i de forskjelligte Afveglinger, som de ere underkastede. De ere skabte ligesom andre Mennesker; de have den samme Natur og de samme Svagheder, som Andre, men de afvige fra ethvert andet Folk paa Jordens Overflade med Hensyn til den Ro og Lykkeligbed, der fylder deres Hjerter, uanset de ubehagelige Omstændigheder, som maatte omringe dem. Denne Forskjel har sin Oprindelse fra deres særegne Tro og Fremgangsmaade. Evangeliet, hvilket de have annammet, aabenbarer dem det inderlige Forhold, der er imellem dem og deres Fader i Himmeleen, samt bekræfter hos dem Forjættelserne om hans Beskyttelse og faderlige Omsorg. Under den Almægtiges Ledelse gaar de fremad uden Frygt, fordi de vide, at deres Seier er vis, og at Alt vil tjene dem til Gode, uagtet de ugunstige Omstændigheder, de maatte være stillede under. Menneskene have begjært Tegn for at bevise Sandheden af det Evangelium, der prædikes af Guds Tjenere i disse Dage, ligesom ogsaa deres Myndighed til at forvalte dets Ordinanceer, endstjondt der ere Vidnesbyrd nok for enhver oprigtig Sagttager, og hvilke ere ligesaa overbevisende som de kraftigste Mirakler, der maatte blive udførte lige for deres Dine. Disse Vidnesbyrd vises klarligen i den Forandring, som sker hos Mænd og Qvinder, naar de blive bekendte med og adlyde Sandheden — samt ved de store Virkninger, der siden følge Mænd og Qvinder, som for deres Omvendelse til Sandheden vare slydte med Tvivl og Frygt samt med Uen-

stelse længtes efter at faae en sikker Grundvold at staae paa, bleve efter deres Daab fulde af Tillid og Haab, og kom i Besiddelse af en Kundskab, der befriede dem fra Mistillid samt bragte dem til at være muntre og glade under de meest truende Omstændigheder. En Forandring af dette Slags, udført lige for enhver Sagttagers Dine, bor hos dem, som ere Vidner dertil, opvække en Attraa i Sindet efter at undersøge disse Ting, og dersom de vedblive Undersøgelsen, ville de snart komme i Besiddelse af overveiende Vidnesbyrd om hvad der har frembragt Forandringen. En Eldste gaar til sine Naboer, som ere opvogede tilligemed ham fra Barndommen, opdragne i de samme Skoler, underviste i de samme Troesbetjendelser og underkastede de samme Traditioner og Fordomme. Han prædiker Evangeliet, hvis Budbærer han er, nogle faa troe hans Vidnesbyrd og antage de Grundsatninger, han fremsætter; men hvor pludselig er ikke den Forandring, som foregaar hos dem, der forhen vare lige deres Næste! Deres virkelige Natur synes at have undergaaet en Revolution, og de ere ikke længere de samme Mennesker som tidligere; — deres Betragtning af Mennesker og Ting bliver udvidet og liberal, ligesom deres Tilstand begynder at ansees som en Leg. Ikke længere i Uvisshed med Hensyn til deres Haab og Attraaer eller slydte med Mørke og Tvivl angaaende Fremtiden, opvaagne de til et nyt Liv og udstrække sig med Tillid efter samt deeltage i de Betsignelser, som Herren tilbyder dem. Forskjellen mellem hvad de blive efter deres Daab, og hvad de vare før samme, er saa stor, at deres Naboer forbauses derover og tilskriver den Bilsfarens Magt; thi dersom de førend de bleve døbte vare blevne saa forfulgte og oversaldne samt stillede i saa vanstellige Omstændigheder, som de, der siden faa ofte

omringe dem, saa havde de ikke kunnet baaret det, men maatte være bukkede under. Efter deres Daab underkaste de sig Alt med Glæde og Hengivenhed i Guds Villie, vidende, at de ere under deres himmelske Faders Beskyttelse, som aldrig undlader at hjælpe og frelse dem, der forlade sig paa ham. En anden Mand tager Besiddelse hos dem, og Adskillen og Forskjellen mellem dem og deres Naboer bliver Dag for Dag mere og mere aabenbar. De kunde blive underkastede Vold og Uret af ethvert Slags, blive drevne fra Sted til Sted og frarøvede al deres Eiendom, men deres Tillid til Gud forbliver usforstyrret og tiltager bestandigen, indtil den bliver saa stærk, at ingen Provølse eller Vanfælselighed kan røkke den i mindste Maade. Lad de Individier, som have været lydige til det Evangelium, der forkyndtes af Guds Tjenere, som besøgte dem, vende tilbage og blande sig med deres forrige Naboer, saa vilde de blive underlige tilmode ved at see alle de Daarligheder og al den Blindhed, der findes iblandt deres gamle Samfundsfæller med

Hensyn til de Begivenheder, som maae finde Sted, ligesom den samme Følelse uvilkaarlig maa paatrænge sig dem ved at see deres Indskrænkethed, deres Mangel paa Tro og sand Lykkeligbed, som ledsager Kundskaben om, at Guds Velbehag og Beskyttelse er dem sikret, og de vilde neppe være istand til at troe, at de selv nogeninde havde været i en saadan Tilstand. Deres forrige Samfundsfæller vilde se ligedan med Hensyn til den Forandring, der vil være oiensynlig hos dem, og de vilde ikke være istand til at begribe, hvorledes den var bleven frembragt. I denne Henseende have de Hellige en Fordeel fremfor alle andre Menneſter. De vide, paa hvem de haabe. De have prøvet ham saa mange Gange under forskjellige Omstændigheder i den forbigangne Tid, og de vide, at dersom de fremdeles vilde lyde ham, saa vilde han heller ikke slaae Haanden af dem i Fremtiden. Dette bringer dem en Ro og Glæde, som storligen forhøier deres Lykkeligbed samt gjør Livet skjont og i enhver Henseende onstelig.

Det evige Liv.

(Fortsat fra Side 360.)

Da alle Ting ifølge Propheternes Udsagn skulle gjenoprettes, saa følger deraf, at Jorden tilligemed Alt, hvad der er paa den, skal blive som de vare i Begyndelsen. Det var formedelst Menneſtets Fald, at Synden og Døden kom ind i Verden, og det var for Menneſtets Overtrædelser, at Jorden blev forbandet; men ligesom Faldet skete formedelst Menneſtet, saaledes skal ogsaa Oprijsningen begynde med samme

formedelst Evangeliet, og som forhen berørt, har Herren paabegyndt denne Gjerning og vil vedblive dermed indtil hans Hensigter ere opnaaede. Vi skulle ikke i denne korte Afhandling orholde os videre ved dette Emne, men henviſe til hvad der er skrevet af Herrens Tjenere saavel forud som i disse sidste Dage. Vi ville derimod korteligen omtale Menneſtenes Oprijsning fra Graven og deres endelige Opholdssted.

„Men der maatte Noget sige: Hvorledes opstaae de Døde? og med hvordant et Legeme komme de frem“ — „Men dette siger jeg, Brødre! at Kjød og Blod kunne ikke arve Guds Rige, ei heller skal Forkrænkelighed arve Uforkrænkelighed. See, jeg siger Eder en Hemmelighed: Vi skulle vel ikke Alle henføre, men vi skulle Alle forandres, i en Hast, i et Dieblis, ved den sidste Basune; thi Basunen skal lyde, og de Døde skulle opstaae usforkrænkelige, og vi skulle forandres. Thi det bør dette Forkrænkelige at isøres Uforkrænkelighed, og dette Dødelige at isøres Udødelighed.“ (1 Cor. 15 Cap.) Vor Frelser opstod feierrig af Graven med et forherliget og udødeligt Legeme, i hvilket han viste sig for de Qvinder, som kom til hans Grav, for sine Apostle og flere Andre. Han samtalede med dem, lod Thomas føle paa Naglegabene i hans Hænder og Side samt spiste og drak i sine Apostles Selskab, og endelig foer han for deres Dine op til sin himmelske Fader. Medens disse endnu stode og saae efter ham, stode to Engle hos dem, der sagde, at „denne Jesum skal komme igjen paa samme Maade som I have seet ham opfare til Himmelen. Da vil han ikke komme som første Gang „som et Lam, der føres til Slagterbænken,“ men som Kongers Konge og Herrers Herre.“ Apostelen Johannes underretter os om, at han horte en Rost i Himmelen, som sagde: „Verdens Riger ere blevne vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Ewigheid.“ Der kunde maaskee gjøres den Indvending, at Jesus sagde til Pilatus: „Mit Rige er ikke af

denne Verden. Var mit Rige af denne Verden, da havde vel mine Tjenere streddet derfor, men nu er det ikke deraf.“ Man lægge Mærke til Ordet Nu, der klarligen viser, at hans Rige ikke den Gang var af denne Verden, men engang skulde blive det. Endvidere ville vi anføre Engelenes Udsagn til Maria: „Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders Throne, og han skal være Konge over Jacobs Huus evindeligt, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige.“

Af Ovenstaaende sees, at Jesus opstod af Graven med et forherliget Legeme, Blod var ikke deri; men en langt finere Materie, nemlig den levendegjørende Aand, der opfylder Rummet, gjennemstrømmede hans Arer. Med dette Legeme opfoer han til sin himmelske Fader, og vil komme til Jorden dermed for at tage Herredømmet over den — ikke for et kort Tidsrum, men „der skal ikke være Ende paa hans Kongerige,“ og deraf følger, at vi skulle ogsaa opstaae i Lighed med ham, med herliggjorte, usforkrænkelige og udødelige Legemer; „thi vi vide, at naar han aabenhæres, skulle vi vorde ham lige, thi vi skulle see ham, som han er.“ Men dette vil kun stee med de trofaste Hellige, thi omendstjondt vel Alle formedelst Jesu Christi Forsoning skulle opstaae af deres Grave, saa ville dog de, som her i Livet have trodset Herren og været ulydige mod hans Befalinger, „blive bortviste fra Herrens Naasyn og fra hans Magts Herlighed.“

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Feilagtige Begreber om de Sidste-Dages Helliges Bevæggrunde.

I „Londoner Times“ af 5te August skriver en af samme Blads Correspondenter et Brev fra Helsingør med Overtitel: „Religionen i Danmark.“ Han beskriver et Besøg, han aflagde i en Kirke dersteds, — siger, at Gudstjenesten forrettedes i Landets Sprog, og derpaa giver han en Beretning om Religionen i Almindelighed iblandt det danske Folk. „Gudstjenesten i Helsingør,“ siger han, „holdes kun om Formiddagen — og det blot om Søndagene.“ Han siger, at han neppe tager meget Feil, om han anslaaer dem, der besøge Kirken, til knapt en Femtedeel af Indbyggerne. Af alle protestantiske Lande, tænker han, at Danmark har den meest ligegyldige Befolkning, hvad der angaaer Tro og Gudsdyrkelse. Bestandigt siden Reformationen „har Lutheranismen hvilet let paa det danske Folk — en beqvem Lærdom, hvis Forkyndere fremsætter den særdeles lemsældigt for de Troende.“ I Fortsættelsen af sine Bemærkninger siger han: „Den eneste Sekt, om hvilken jeg er fortalt, at den gjør talrige Proselyter (Nyombvendte) er Mormonerne, men som alligevel maae emigrere strax efter deres Omvendelse, eftersom Udøvelsen af deres besynderlige Lære i det praktiske Liv vilde komme i Modstrid til Statens civile Organisation. Det er vanskeligt at gjette, hvad der kan frembringe denne Forkjærlighed for Polygami hos et Folkesæd, som er saa lidet paavirket af Phantasi og Lidenskab, og jeg maa nødvendigviis søle mig tilboelig til at tilskrive det Menneskets Medlidenskab over den eenlige Deel af den qvindelige Befolkning, hvilken det maa blive lært, at „et halvt Brød er bedre end slet Brød.“

Vi anføre hans Bemærkninger med Hensyn til os som et Folk for at opløse, hvor feilagtige de Begreber ere, som næres angaaende de Motiver, der paavirke dem, som antage vore Lærdomme. Det er øiensynligt, at Brevskriveren er en Mand af Dannelselse, og tidligere Erfaringer har overbevist os om, at Fleertallet dele hans overfladiske Ansuelser med Hensyn til, hvad der læres af de Sidste-Dages Hellige. Menneskenes Uvidenskab derom, maa tilskrives deres Modvillighed til at foretage den mindste Undersøgelse om denne Gjenstand — samt deres forudsatte Bestemmelse at antage enhver ærekrænkende Beretning om os som den upaatvivleligste Sandhed. Han skriver ligesom han skulde indbilde sig, at Enhver, der bliver en Sidste-Dages Hellig, eller som han kalder det „Mormon“ nødvendigviis maatte have en Forkjærlighed for Polygami. Vi undres, om den vise Correspondent nogenstinde tog sig Tid til at forviise sig om, hvad der bevægede Menneskene til at blive Sidste-Dages Hellige, førend Polygami blev en Deel af vor Tro. Denne Lærdom, som blev troet og udøvet af Guds Tjenere fordem, blev aabenbaret til dette Folk i Aaret 1843 — tretten Aar efterat Kirken var bleven organiseret. Dersom Forkjærlighed for Polygami var Aarsagen, hvorfor det danske Folk og de øvrige Scandinavier antage vore Lærdomme saa beredvilligen, hvad var der da, som bevægede Tusinder i Amerika og paa de

Britiske Der til at antage de Grundsætninger, der bleve troede af de Sidste-Dages Hellige, førend Polygami, som praktiseredes af Fortidens hæderlige Mænd, var blevet bekjendt.

Det er forbausende, at Mennesker, som man kunde være berettiget til i det Mindste at ansee for at være i Besiddelse af almindelig Forstand, ikke kunne forstaae, hvor intetsigende de Paastaaende ere, der saa hyppigen fremsættes angaaende de Sidste-Dages Helliges Lære. Brevskriveren, som anseer sig for at være saa vel bekjendt med det danske Folk, har ikke Dømmekraft nok til at fatte, at Fortjærlighed for Polygami kun kan have Lidet eller Intet at gjøre med de Danstes Antagelse af Evangeliet, som prædikes af de Elbste i vor Kirke. Den, der kan indbilde sig, at Saadanne, som Correspondenten beskriver de Danske at være — „et Folkesjærd, der er saa lidet paavirket af Phantasi og Lidenstaa“ — blot ved Prædiken om Polygami kunne bevæges til at antage et System, som tilstjynder dem at forlade deres Fædrenehjem for i et fremmed Land at udsætte sig for mange Vanstueligheder, dommer kun overfladist. Endstjyndt vi prædike og publicere vore Læresætninger offentlig for Verden, søge Menneskene alligevel at tillægge os deres egen Fordærvelse og vildfarende Lærdomme. I fire og tredive Aar have de Sidste-Dages Hellige baade ved Ord og Gjæringer viist Menneskene, at Gud var isjærd med at udgyde sine Straffedomme over de ugudelige Nationer, og at han derfor har sendt sine Tjenere for at advare de Oprigtige, paa det de kunde undflye Fordærvelsen. De have beviist for Verden, at de troe, hvad de forkynde, ved selv at flye fra Babylons Midte; men istedetfor at erkjende deres Hensigters Keenhed og modtage deres Advarslar, have de tilskrevet de Hellige de laveste og meest uædle Bevæggrunde. De have ikke altid brugt et saa forsigtigt Sprog som „Times's“ Correspondent, men have været enige i, „at Udøvelsen af deres besjynderlige Læresætninger i det praktiske Liv vilde komme i Modstrid til Statens Indretninger.“ Istedetfor at erkjende, at Tro paa Frelseren, Attraa efter at omvende sig fra det Onde og blive døbt til Syndernes Forladelse samt faae Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, — maae være de Motiver, der paavirke deres Sind, som annaume de Sidste-Dages Helliges Grundsætninger, saa tage de sin Tilflugt til Læren om Polygami og paastaae, at det er Tro derpaa eller Lyst til at udøve det, der tilstjynder Menneskene at antage vore Lærdomme. Om end Sandselighed var Bevæggrunden, kunde den dog ikke blive mere overseet og mindre fornrolige Gemytterne isølge Nutidens Christendom? Dersom „Fortjærlighed for Polygami“ tilstjynder Menneskene at blive Tilhængere af vor Lære, hvad Nødvendighed er det derfor, at de skulle emigrere fra deres Fødeland for at udøve den? Der er intet Land i Christenheden, som vi have besøgt — Skandinavien iberegnet — hvor ikke en langt mindre bekoftelig og besværlig Udøvelse af samme jo vilde blive overseet, dersom Engstlighed for at faae Qvinder i urene Hensigter var det tilsigtede Diemed.

Uagtet de Elbste af denne Kirke ikke have sparet nogen Moie, men have ved Prædiken og Skrifter søgt at udsprede Evangeliet og bibringe vore Medmennesker rigtige Begreber om vore Grundsætninger, saa forvente vi alligevel, at Tusinder ville nære de samme Anstuelser, som „Times's“ Correspondent og ville paa hiin store Dag oppaagne med Forbauselse over at finde „Mormonerne“ i Selstaa med Abraham, Isak, Jacob, Profheterne og Apostlerne med Jesus som Konge og Hoved — og

erfare, at omendstjøndt de have troet paa Polygami, saa have de dog været Get med de øvrige Herrens Tjenere saavel i denne Henseende som med Hensyn til deres Tro, Omvendelse, Daab, Haandspaalæggelse og andre Ordinanceer, der henhøre til Jesu Evangelium.

Nyheder.

Danmark. Kjøbenhavn har i den senere Tid været besøgt af flere kongelige Personer, nemlig Prinds Oscar med Gemalinde, Kronprinds Humbert af Italien, og Storhertug Nicolaus af Rusland, hvilken Sidste forlod Staden den 7de denne Maaned. Den 6te ankom Prindsen og Prindsessen af Wales samt deres lille Søn til Helsingør, hvorhen deres Majestæter Kongen og Dronningen havde begivet sig for at modtage deres høie Gæster, der ved deres Ankomst hilsendes med Kanonsalut og kraftige Hurraraab af den forsamlede Mængde. De kongelige Personer begave sig til Fredensborg.

Storehedinge. Den 30te August outrent Kl. 11 iagttoges en Ildugle af 3 Tommers Gjennemsnitsstørrelse. Den var i stadig op- og nedadgaaende Bevægelse, og forsvandt for Jagttagerens Dine efter en halv Times Forløb.

Efter et Brev fra Als have Preussernes Tab ved Overgangen ikke været saa ubetydeligt, som de have angivet; thi endnu ved Udgangen af forrige Maaned seilede der daglig Baade langs med Stranden igjennem Alsund for at opfiske de Drukne, som skulde komme frem i betydeligt Antal. Man paastaar, at der indtil ovennævnte Tid var opsamlet 600.

Sve rrig. En forfærdelig Ulykke fandt den 3die September Sted i Stockholm, idet en Fabrik for Tilberedning af Nitroglycerin er sprungen i Luften. Nitroglycerin er en Sprængsats, som exploderer ved Friktion, bruges til Bjergsprængning og skal være af langt større Virkning end Krudt. Flere Mennesker ere blevne dræbte ved Explosionen, som skal have en forfærdelig Virkning, og Andre have lidt stræffelike Lemlæstelser.

England. Urolighederne i Belfast i Irland ere fortsatte siden vor forrige Beretning. Mindre Dplob og Tumulter have næsten daglig fundet Sted, og til Afvegling ere flere af Indvaanerne i den sidste Tid blevne satte i Stræk ved anonyme Trudselsbreve; dog ansees det nu, som det talrige Politie og det tilkaldte Militaire have faaet tilveiebragt Rolighed.

Schweiz. I Genf har der herfket betydelige Uroligheder i Anledning af et Statsraadsvalg. Flere bleve dræbte og saarede.

Italien. Landet er i en stadig tiltagende Gjæring, og der foresælber bestandig Arrestationer, navnlig i det Venetianske. Fra Turin meddeles der som et Nygte, at Politiet har opdaget Dplagssteder af Vaaben, Munition og tresfarvede Faner,

Rusland. Natten mellem den 11te og 12te August, lige fra Kl. 8 Aften til Kl. 4 Morgen, har der i Moskauerforstaden i Riga raset en Ildbrand, hvis Mage man ikke har oplevet i de sidste 30 Aar.

Afrika. Fra Tunis meddeles, at 14 Stammer have underkastet sig, men at 40 endnu vare i Oprør. Flere Anførere, der havde underkastet sig, ere blevne dræbte af deres Folk, som ere forbittede over Fredsslutningen.

Paa Den Madagaskar er der udbrudt Oprør.

Amerika. Paa et uhyre Folkemøde i New York, hvori over 100,000 Menneſter ſtulle have deeltaget, har man med ſter Enthufiaſme udtalt ſig for General McClellans Candidatur til det foreſtaaende Præſidentvalg.

Der har i den ſenere Tid været rigt paa Efterretninger fra Krigſſcuelpladsen, men Rummet tillader kun at optage de ſidſte Begivenheder. I de Træfninger og Slag, ſom ere leverede, ſynes Fordelen ſnart at have været paa den ene, ſnart paa den anden Side. — Vi meddele kortfattet følgende Efterretninger fra New York af 24de forrige Maaned. General Warren, der kommanderer under Grant, har beſat Jernbanen ſyd for Petersburg uden at ſtøde paa ſynderlig Modſtand. Han rykkede derpaa frem mod Petersburg og edelagde Jernbanen under levende Skjærmfydler. Den følgende Dag angreb de Konfødererede pludſelig hele hans Linie med betydelig Styrke og kaſtede ham tilbage, ved hvilken Leilighed han miſtede 3,000 Mand Døde, Saarede og Fanger. Genimod Aften ſatte Warren ved en Række fortvibledede Angreb ſig atter i Beſiddelse af Jernbanen. De Konfødererede angreb General Birney den den 18de Auguſt ved Deep Bottom, men bleve ſlaaede tilbage. Unioniſternes Tab ved Deep Bottom angives til over 4,000 Mand. Den konfødererede General Early ſlog General Sheridan ved Charleſtown, tilſeiede ham et Tab af 7,000 Mand og trængte ham tilbage til Haloon og Carpers Ferry. Sheridans Styrke anſaaes til 45,000 Mand og hans Modſtanders til mindſt ſamme Antal. Den 21de Auguſt opbrød den konfødererede General Wheeler Skinnerne paa Chattanooga-Knoxville-Jernbanen ved Staden Loudon og rykkede frem i Retning af Knoxville, og Unionsgeneral Sleebman rykkede frem ad ſamme Vei. Mayoren i Mobile havde befalet alle Skolebambanter at forlade den truede Stad og opfordret at forſvare den til det Yderſte.

Blandinger.

Et ſjældent Phænomen. Allerede i forrige Maaned bevirkede det vedvarende kolde og fugtige Veir, at Svalerne forlod deres Neder i Omegnen af Salzburg for at drage bort til et varmere Klima. De unge Svaler fandtes i tuſindvis omkomne af Kulde i Nederne. Der er albrig i Mandſ Minde hændet noget lignende paa denne Aarſtid, og Mange troe, at dette ſjældne Phænomen bebuder en ualmindelig ſtreng Vinter.

I Nærheden af Arras i Frankrig eier en Præſt en Hund, ſom har et Træbeen, hvilket den benytter uden engang at halte. Præſten har ſaaet en Medaille af „Selſkabet til Dyrſ Beſtyttelse“ ſom Belønning for hans Omhu mod Hunden.

Conference.

Løverbagen og Søndagen den 20de og 21de August blev der afholdt en Conference i Kjøbenhavn. Tilstede vare Missionens Præsident C. Wiberborg, Conferencens Præsident Høgsted, det arbejdende Præstedømme og mange af de Hellige. De nødvendige Forslag bleve gjorte og mange gode Lærdomme givne.

Contoirets Tilgodehavende den 31te August 1864.

Conferencen.	Agenten.		Boggjæld.		
Aalborg.	S. Jensen	580	Rd. 4	Mk. 2	St.
Aarhus.	H. Jørgensen	235	—	—	4 —
Christiania.	G. M. Brown	416	—	3 —	13 —
Fredericia.	G. Pegau	"	—	5 —	3 —
Gotheborg.	J. Chr. Sandberg	197	—	3 —	8 —
Kjøbenhavn.	H. Høgsted	136	—	1 —	12 —
Norrtøping.	C. F. Rundqvist	672	—	" —	11 —
Skaane.	Even Nilsson	521	—	" —	14 —
Stockholm.	L. Ericzon	886	—	1 —	7 —
Sundswall.	M. Cederström	118	—	4 —	6 —
Vensyssel.	L. Larsen	222	—	" —	5 —
Vernes.	S. J. Jonasson	857	—	4 —	7 —
	Diverse Debitorer	135	—	4 —	8 —
		Summa	4980	— 5 —	4 —

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præs. B. Young (fortsat)	369.	de Sidste-Dages Helliges Bevæg-	
Tillid til Gud en Kirke til Lyksalighed	372.	grunde	376.
Det evige Liv (fortsat)	374.	Nyheder	378.
Red. Bem. (Feilagtige Begreber om		Blandinger	379.
		Contoirets Tilgodehavende	380.

"Scandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilbenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Wiberborg.

Trykt hos F. C. Bording.